

Kwetsbaar verliefd

LIANNE REIJNTJES

DEEL 1

Het vliegtuig landt met een flinke klap op de grond. Ik voel mezelf op en neer schudden en grijp mezelf vast aan de stoel voor me om rechtop te kunnen blijven zitten. Als iemand nu nog niet wakker was, worden ze dat nu wel. Jezus, waarom moet dat zo hard?

Ik houd mijn adem in tot het ergst denkbare gaat gebeuren, maar als dat na een paar seconden uitblijft, haal ik opgelucht adem. Mensen die klappen wanneer een vliegtuig geland is, zijn net zo erg als jankende kinderen.

De cabin attendant doet zijn hele ‘welkom in Spanje’-zegje door de luidsprekers, maar door al die rumoerige mensen kan ik er geen woord van verstaan. Ik werp een blik op het informatieschermje – wederom op de stoel voor me. 20 juni, vijf voor een ’s middags, 33 graden. In Nederland was het bijna vijftien graden frisser, dus laat de zomer maar beginnen.

Als ik dan eindelijk het vliegtuig uitstap en met mijn glimmende, mintkleurige SuitSuit-trolley de trap afklim, voel ik de Spaanse warmte op mijn lichaam drukken. Oef, dat is iets heter dan ik dacht, maar ik ben ook niks meer gewend.

Langs de hekjes loop ik naar binnen, waar ik overladen word door airco op standje Noordkaap. Er bestaat hier blijkbaar geen grijs gebied tussen de temperatuur buiten en die van binnen.

In een rechte lijn loop ik in de richting van de aankomsthallen. Zal papa er al staan? En als hij er al staat, zal ik hem herkennen? Ik heb hem al bijna twee jaar niet meer gezien. Ik wilde hem zien tijdens een etentje afgelopen herfst, toen zijn zus met haar gezin Nederland bezocht en het ze een goed idee leek om hun totaal niet-Spaans-sprekende nichtje op te zoeken. De enige keer dat ik mijn vader vroeg – nee, smeekte – om speciaal voor dat etentje het vliegtuig naar Nederland te pakken zodat hij tolk kon gaan spelen, was hij zelf op reis. Zakenreis.

‘Ik moet werken, lieverd. Dat vakantiehuisje betaalt zichzelf niet,’ had hij niet eens heel verontschuldigend door de telefoon gezegd.

Ja ja, werk. En dat stomme vakantiehuisje. Dat was natuurlijk veel belangrijker dan zijn familie. Ook al had ik niet echt wat anders van hem verwacht. Zijn enige dochter laten stikken is al heel lang een hobby van hem.

Ik probeerde niet te laten merken dat ik oprecht teleurgesteld was, dus zei ik op mijn allerluchtigst: ‘Oké, nou ja, dan houdt het op. Alles voor het vakantiehuis, hè?’

Dat had ik beter niet gezegd, want ik hoorde gewoon hoe er een lampje ging branden aan de andere kant van de lijn. ‘Anders kom je volgende zomer gezellig langs? Dan kun je zelf met eigen ogen zien hoe het geworden is. Ik kan je vertellen, het is echt prachtig!’ Zijn Spaanse accent werd automatisch aangedikt – altijd als hij iets vol emotie vertelt. ‘Oké, de waterleiding moet nog aangesloten worden en er ligt nog wat puin hier en daar, maar ik beloof je dat het tegen die tijd helemaal af is. Dan ben jij de eerste die er gebruik van mag maken. Zolang als je wilt. Mag wat mij betreft de hele zomer. Oké?’

Aanvankelijk was ik een beetje sceptisch. Wilde hij mij zo graag zien of was dit alleen maar bedoeld als goedmakertje?

Ik wilde niet nu al mijn enthousiasme over een vakantiehuis in Barcelona laten blijken. Ik zei alleen: ‘Klinkt leuk. Ik ga er nog even over nadenken, oké?’

Lang hoefde ik er niet over na te denken, want niet lang daarna kreeg mijn huisgenoot Nicole een relatie met onze irritante benedenbuurjongen Edwin, en nam ik het aanbod met beide handen aan. Overigens heb ik niet tegen mijn huisgenoot gezegd dat ik vanwege haar relatie met die loser weg wilde, maar ik vertelde het verhaal over mijn vaders nieuwe vakantiehuis en dat dat een goede reden was voor een hele zomer zonschijn, Barcelona ontdekken en onenightstands met knappe Spanjaarden.

En al die redenen waren niet eens gelogen.

Met mijn koffer achter me aan loop ik de aankomsthal in, waar veel enthousiaste families met bosjes bloemen vol spanning en een paar taxichauffeurs met naambordjes ongeïnteresseerd staan te wachten.

‘Gia!’ hoor ik meteen enthousiast en ik kijk meteen heel ongelovig links van me. Papa staat me op te wachten, met een grote lach op zijn gezicht, en hij zwaait uitbundig naar me. Ik loop op hem af, en met elke stap die ik zet kan ik hem beter bekijken. Hij is wat gebruinder dan de laatste keer dat ik hem zag. En ook iets ouder geworden, aan de permanente kraaienspootjes rond zijn ogen te zien.

‘Gia,’ herhaalt hij nog een keer, nu wat Spaanser aangedikt, en hij houdt ontroerd zijn armen wijd open. Ik kan het niet helpen. Na al die jaren, het feit dat mijn vader hier op tijd is om me op te halen en zo zichtbaar blij is om me te zien, word ik ook een klein beetje ontroerd.

‘Hoi pap.’ Ik glimlach en laat me tegen hem aan vallen. Meteen voel ik zijn sterkte armen om me heen en ik ruik zijn vertrouwde aftershave, die hij vroeger ook altijd op had.

Zo blijven we even staan, tot papa zijn omhelzing afbreekt en me een kus op mijn hoofd geeft. Gadver. ‘Ik heb je gemist,’ zegt hij met een twinkeling in zijn donkere ogen.

Ik kijk hem moeilijk glimlachend aan. ‘Ik jou ook. Nou, gaan we? Ik ben erg benieuwd naar mijn zomerwoonplek.’

We lopen naar buiten, in de richting van de parkeerplaats, en ik kijk mijn ogen uit als pap een sleutel uit zijn zak haalt en ik lichten zie flinkeren bij een grote, zwarte SUV. ‘Is dat jouw auto?’ vraag ik ongelovig.

Lachend opent hij de achterbak en hij neemt mijn trolley aan. ‘Wacht maar af tot je het vakantiehuis ziet.’

O mijn god, wat doet hij de laatste paar jaar voor werk? Met een goedkeurend lachje stap ik voorin, op de passagiersstoel. Mijn verblijf hier begint nu al goed.